

Mijn zoektocht begint

Mijn zoektocht op de arbeidsmarkt begint in 2012. Als je dertig jaar achter elkaar hebt gewerkt dan is ineens thuis zitten heel vreemd. Ik kreeg ineens meer tijd om voor mijn zoon te zorgen en hem de aandacht te geven die hij verdiende. Tegelijkertijd had ik de ruimte om fysiek en mentaal tot rust te komen na de laatste jaren van werken en regelen. Tijdens deze periode van

werkloos zijn heb ik veel nagedacht. Ik heb leren relativiseren over hoe het allemaal was verlopen, hoe ik het beter had kunnen doen dan ik gedaan had. Dat heeft mij geholpen om een goed zelf inzicht te krijgen. Ik leerde mijzelf steeds beter kennen. Ik kreeg een WW-uitkering van totaal tweeëndertig maanden. Hier kon ik redelijk van rond komen. Inmiddels ging mijn zoon naar het voortgezet onderwijs en dat kostte veel geld. Vanaf die tijd heb ik hulp gehad van vrienden. Deze vrienden hebben ons ook meegenomen op vakantie en dagjes uit en als er toch wat geldgebrek was dan sprongen zij bij. Voor mijn zoon zijn ze als een oma en opa geweest. Voor mij heel dierbare vrienden.

Uitkeringsinstantie deel twee

Na mijn ontslag in 2019 moest ik opnieuw een uitkering aanvragen. Omdat ik deze keer veel korter had gewerkt kreeg ik een WW-uitkering van drie maanden. Daarna is mijn IOAW-uitkering opnieuw in werking gezet.

Aan het eind van de drie maanden werd ik opgeroepen door de uitkeringsinstantie om verantwoording af te leggen en te vertellen wat ik gedaan had. Het eerste wat de consulent vroeg was, “waarom bent u niet eerder gekomen”? Ik keek hem bevreemd aan en zei dat er duidelijk was gezegd dat ik opgeroepen zou worden en niet dat ik zelf had moet reageren.

Zijn reactie, O dat had veel eerder moeten, nu kan ik niet zoveel meer voor u doen.

Samen met mijn zoon heb ik wel in financiële armoede geleefd. Ik zeg bewust financiële armoede omdat we verder niet in armoede leefden. We wonen in een huis, de vaste lasten worden betaald, we hebben lieve vrienden en familie die ons terzijde staan en we zijn gezond. Behalve geen geld is er niets om over te klagen en mogen we alleen maar blij zijn met zulke fijne en lieve familie en vrienden.

